

incitament til at komme i arbejde ikke er særlig stort. Og i de fleste tilfælde er det menneskelige incitament – det dér med at have arbejdskammerater – det sandsynligvis heller ikke. Folk vil altså ikke være til grin, og for de 50.000 er forskellen mellem at gå ledig og at have et job nogle få kroner i timen, og hvem gider at arbejde for dét, hvis jobbet er kedeligt, beskidt og sundhedsfarligt?

Jeg må minde hr. Peter Duetoft om, at det seneste nummer af Weekendavisen har nogle oplysninger om forholdene i Ringkøbing Amt, hvor man oplyser, at arbejdsformidlingen dér, altså i Herning, måtte interviewe 100 arbejdsløse for at finde 8, der var villige til at starte på en træuddannelse med jobgaranti, og – som der står – »der var ellers job til 12«. Afbudene til en jobsamtale med de interesserede virksomheder omfattede eksempelvis udsagn om, at det faldt sammen med tøjvask, og at arbejdstøjet var beskidt og umuligt kunne nå at blive tørt før samtalen, osv.

Det er virkelighedens verden, og at sige det er ikke at hetze mod de arbejdsløse. Det er jo systemet, der gør, at det ikke kan betale sig for disse mennesker at tage et job – de vil ikke være til grin!

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Jens Peter Vernersen har ordet for en kort bemærkning, og så er det hr. Aage Frandsen, og så tror jeg vi skal tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil starte med at sige til hr. Frank Dahlgaard, som tog sit udgangspunkt i en avisartikel, at det var bedre, hvis han tog sit udgangspunkt i de faktiske forhold i området.

Det ligger rent faktisk sådan, at når man skal bruge nogle ledige til et uddannelsesforløb, inviterer man nogle grupper af ledige og fremlægger forløbet for dem, og sammen med den arbejdsgiver, som skal gøre brug af arbejdskraften, finder man så ud af, hvem der skal have tilbudt disse uddannelsespladser. Det er sådan, det foregår, og jeg synes faktisk, arbejdsgiverne næsten får for meget medløb, idet de også har indflydelse på, hvem det er, der skal på de kurser, som de pågældende ledige efterfølgende skal gøre brug af. Sådan fungerer det rent faktisk.

Jeg synes ikke, man skal tage udgangspunkt i diverse avisartikler, når man diskuterer de faktiske forhold – det er jo væsentligt.

Og så vil jeg én gang til sige til fru Annette Just: Det er altså 204.000 personer, der er formidlet arbejde til i 1994, og det er en fordobling i forhold til 1992. Tallene ligger der, og man kan anerkende dem eller lade være, men det er fakta.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Frank Dahlgaard sagde, at han godt kunne forstå, at nogle ledige, som kan få en forholdsvis høj dækning, nemlig 90 pct. – og det må jo så være de lavtlønnede – undslår sig, fordi de ikke vil være til grin. Og så sagde hr. Frank Dahlgaard: Tilmed er det måske et job, der er kedeligt, beskidt og sundhedsfarligt.

Men det kan jo være, at det hænger sammen med, at den aflønning, man giver folk, der har et arbejde, som er kedeligt, beskidt og sundhedsfarligt, er for ringe. Det er måske dér, det ligger.

Hr. Frank Dahlgaards svar er, at vi skal sætte understøttelsessatsen ned – for det går jeg ud fra er svaret. Jeg erindrere i hvert fald, at De Konservative stillede forslag – ikke under valgkampen, men i god tid inden – om, at man skulle ned på en 80 pct.-dækning, og det går jeg ud fra at man stadig væk mener. Det er altså den ene løsning.

Den anden løsning er rent faktisk at give en bedre aflønning til folk, som har det beskidte, det kedelige og det sundhedsfarlige arbejde. Det bør man da aflønne ordentligt i forhold til hr. Frank Dahlgaards og mit job, som både er interessant, rent og ikke sygdomsfremkaldende.

Vibeke Peschardt (RV):

Det går jo godt i Danmark. Jobsiderne i søndagsaviserne svulmer med tilbud til arbejdsstyrken, og de seneste oplysninger fra Danmarks Statistik fortæller, at ledigheden for alvor er på vej ned.

Arbejdsministeren og regeringen har bl.a. på den baggrund rettet lyset mod flaskehalsproblemet, som svagt kan skimtes i horisonten, og som skal undgås med alle midler.

Når ledigheden falder så hurtigt, som det er tilfældet nu, er skrækvisionen, at overophedning af økonomien kan føre til lønpres, inflation og højere rente, så grundlaget for at holde balancen i den økonomiske politik skrider, og det må ikke ske. Derfor skal flaskehalse på arbejdsmarkedet tages i opløbet, og derfor handlede forhandlingerne om finansloven på dette område også om at forbedre arbejdsmarkedsreformen, så arbejdsmarkedssystemet